

Цветна хумка

~ фрагменти древних списа неког Страхиње* ~

Северни препис

Ватрене пијавице плесаше док стајаш залеђен крај котла чија жарост ме била презнојила. Осмеживах се и даље и слушах тактове пуцкетања стопљене са грохотом у који се моје круте гласнице изобличише. Свеже мирисаше језичци и моји зуби, ковитлаше се густо црвенило и опојно хукташе, надалеко, отиснувши се од тридесет и два јаука. *О, таласи моји... Напокон знаће!*

Џиновској, стеновитој, шапе дуге и високе одважно су држале ти главу док си седела непомично над шумом и показивала сунцу своје круте бркове испред кеза у ком зјапи мекани смрад крилатих. Ми смо трчали под тобом и исто тако раскежени хитали кроз зелене завесе да се уједамо мермерном белином и заголицамо пламене стреле ка твојим гранитним ушима чија сенка је спасоносна. Потом је ноћ однела глас шуме и последње што нам загреба ушеса беше говњиви кикот. Згужвасмо лица и растрчасмо се далеко једни од других. Можда смо знали, а можда само наслућивали, али нас је свакако ужасавало. Нисмо стигли да размислимо јер је у трену међава све увила у бело попут паука који испреврће муву. Пре него што стресох сав снег са себе, осетих наглу промену ваздуха и приметих да сам мокар и да ћу уместо скидања скорелог снега морати да се оцедим јер је невероватна жега све отопила; све осим наслага на падини, видели смо. Али чему ови заморни описи, пренећу вам суштину.

Све је блиско, неосетно, једино трулеж са падине струји, згражавајући киданем и чупањем слузница, све до сећања и осећања. Ах, сада сигурно знају, али врте главом леводесно док слане кише штитају све више. Отопљене су области на падини тако да формирају натпис услед контраста снежно-спарушенотруло. Или су утабане.

Ево где се њишу на омчама, а под њима меки смрад крилатих чека цветну хумку.

Јужни препис

Пијавице заплесаше ватрене од котла и све поче да се леди. Тамо где аромати одувек су призивали, али никад... Миомирисно пламти, јесте, у пуцкетавом *клик-цин-клик* очи су од стакла, а ниже је лџк који се извија испред тридесет и две кржаве пупљине. Почиње.

Она седи сред згаришта, стеновита и џиновска, шири чељуст иза бркова, а репом не врти. Гротло пуно меког смрада крилатих. Кречњак као да гута, ох, колико пута (!) буку ове стихије.

Кикоти су јурили кроз зелене завесе. Скуп усклика заголицао је пламене стреле високо, ка ушима чија гранитна наказност гребе плаве привиде.

* Страхиња је старо паганско српско име и представља аугментатив именице страх уместо кога се у савременом српском језику користе изрази/речи: хорор, ужасно страшно, страховито, веома страшно, велики страх, ненормално страшно, преплашен(а), а донекле и страва и ужас, језа, аветињски и сабласно. Име Страхиња давало се деци како би била неустрашива и способна да одагнају зло и невољу у време када се веровало у магијску моћ речи. Први пут се спомиње у руком писаним документима из XIII века, а усмена традиција га је баштинила у песми *Бановић Страхиња* записаној први пут 1822. год. од стране Вука Караџића док ју је казивао Старац Милија.

Једна мећава. Ни један звук.

Не чује се, али постоји.

Згужвана лица крпених лутака беже преко истобојних предела. Ови духови кличу и разилазе се ветровито и у вриску док има изнутрице испаравају. Глисто! Лигњо! Костурчино врела! Видите падину под шапама снежну у осами. Зашто не ври?

Трулежи се клате, овде, сред натписа што пахуље пишу, смрадно.

Падамо меко, али немамо крила. Нећемо знати да ветар ће у јауку рећи – цветна хумка је ту, сред пустиње била.